

UN ABSOLUT

Mulțumesc, frate Hutchinson. Bună seara, Houston. Consider că este un mare privilegiu faptul că în seara aceasta sunt din nou aici, în Houston. N-am mai avut de mulți ani plăcerea de a veni aici, așa că am stat să-i ascult pe fiecare dintre cei ce au vorbit înaintea mea. Acum câteva zile mi-am aranjat să merg în altă parte, dar când am auzit că acei copii sunt aproape de moarte, mi-am zis că dacă ar păți ceva, nu mi-aș ierta niciodată faptul că n-am venit să-mi spun și eu părerea, să îi ajut cumva pe acei bieți părinți, și să fac tot ce pot pentru salvarea vieților copiilor lor.

Pentru

mine, Houston este un loc al amintirilor. Am multe amintiri pe care le păstrez cu drag de la prima vizită pe care am făcut-o cu mulți ani în urmă în acest oraș, aici la „Herald of Faith.” Îmi amintesc de fratele Kidson, de fratele Raymond și de ceilalți păstori din oraș. Desigur, domnul Ayers și domnul Kipperman erau și ei în noaptea când aparatul de fotografiat a dovedit că nu spuneam nimic greșit, ci era doar adevărul. Atunci, ochiul mecanic al aparatului a captat imaginea lui Hristos, pe care noi Îl propovăduim. Dragostea Lui era cu noi, conform făgăduinței Sale că va fi cu noi. Aparatul L-a fotografiat.

Eu

am vorbit de multe ori despre Lumina pe care o vedeam, dar oamenii erau sceptici în privința aceasta, și era de așteptat să fie așa, dar în noaptea aceea a apărut dovada. Era pentru prima dată când era fotografiat. De atunci, au mai fost făcute câteva fotografii, ultima chiar recent, în Germania. S-a văzut cum Lumina a intrat în sală în momentul ungerii, și cum S-a ridicat din nou. Lucrurile acestea nu se întâmplă pentru a slăvi o ființă umană, ci pentru a legitima prezența lui Isus Hristos în mijlocul poporului Său. Noi credem că același Domn Isus este aici în seara

aceasta, pentru a ne ajuta și în situația aceasta, și eu cred că Lui îi pasă de ceea ce se întâmplă chiar mai mult decât ne-ar putea păsa nouă. Eu sunt alături de părinții acestor copii, și umăr la umăr cu toți cei care fac eforturi pentru a-i scoate din ghearele morții.

Știu

că aceasta nu este o adunare de trezire, ci doar o serie de întâlniri de rugăciune pentru aceste suflete care stau în umbra morții, și pentru că este târziu, nu voi vorbi foarte mult, ci aș vrea să spun câteva cuvinte pe baza a două texte din Scriptură. Cei care aveți Bibliile la voi, deschideți împreună cu mine la

**Epistola
către Filipeni 1.20:**

***„Mă
aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu
nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu
îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea
mea.”***

De

asemenea, aș vrea să deschideți în **Fapte
2.25-31:**

„Căci

***David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea,
pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.***

De

***aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și
trupul mi se va odihni în nădejde:***

căci

nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.

Mi-ai

făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.”

Cât

despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.

Fiindcă

David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,

despre

învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul Lui nu va vedea putrezirea.”

Să

ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Tată

ceresc, Îți mulțumim pentru îndurarea Ta. Doamne, de fapt motivul pentru care ne-am adunat în seara aceasta aici este să cerem îndurare. Noi nu am cere așa ceva dacă nu am avea credința că vom și primi ceea ce cerem. Au venit oameni din toată țara, și toți ne rugăm ca viețile celor pentru care stăruim în seara

aceasta să fie cruțate. Doamne, vrem să cerem putere pentru părinții acestor tineri. Am aflat că tinerelul acela Ți-a dăruit viața lui și vrea să Te slujească. Așa cum am spus, unul dintre ei voia să devină predicator al Evangheliei, așa că Te rog, Doamne, să-i acorzi această oportunitate. Iartă-ne păcatele și curăță-ne inimile de gândurile rele și de orice mai poate împiedica rugăciunile noastre pentru acești oameni să fie ascultate. Așa cum am citit în Cuvântul Tău, „*Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Tău nu va trece.*” Te rugăm să ne dai, prin Duhul Sfânt, Cuvântul hotărât prin voia Ta divină pentru împerejurarea aceasta, în urma a ceea ce au spus toți cei care au vorbit înaintea mea. Te rugăm să ne arăți ce trebuie să facem în continuare. Care este următorul pas? Doamne, noi suntem gata, așa că fă-ne cunoscută voia Ta, prin Cuvântul Tău, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele Fiului Tău, Domnul Isus. Amin.

Citind

aceste versete, îmi dau seama ce ocazie deosebită este aceasta. Când am auzit ce s-a întâmplat și am citit telegrama acelei mame, nu m-am putut gândi decât la cât aș fi fost de îngrijorat dacă ar fi fost vorba despre fiul sau fiica mea. Vreau să dăm tot ce putem pentru aceasta. Poate cineva ar putea spune: „Ai citit cam puțin Cuvânt, frate Branham.” Probabil că așa este, dar, vedeți, nu contează mulțimea cuvintelor, ci sensul lor. Este făgăduința lui Dumnezeu.

În

seara aceasta aș vrea să vorbesc despre „**Un Absolut.**”

Am

ales textul acesta puțin mai devreme, în timp ce stăteam în camera de motel, deoarece cred că avem nevoie de ceva pozitiv, de un

Absolut de care să ne ținem și despre care să știm că este adevărat. Într-un moment crucial ca acesta, trebuie să avem Ceva despre care să fim siguri că este corect, Ceva pe care ne putem sprijini, indiferent cum decurg lucrurile. Conform dicționarului Webster, „un absolut” este „o putere nelimitată și desăvârșită.” „Desăvârșirea” este de fapt, „Amin.” Este absolutul, este sfârșitul; este totul. Orice realizare mare a lumii s-a făcut în legătură cu un fel de absolut, fiindcă nu poți face nimic fără să ai un punct de sprijin.

Când

un bărbat se căsătorește, trebuie să știe ce fel de caracter are acea femeie, iar femeia trebuie să cunoască cum este caracterul bărbatului, să știe pe ce se va sprijini. Va fi acesta un soț cumsecade? Va fi potrivit pentru mine? Oare femeia aceasta îmi va dăruia ceea ce aștept de la ea: fidelitate și așa mai departe? Trebuie să existe ceva pe care să-și întemeieze jurămintele, să știe pe ce se bazează. Acesta este motivul pentru care îi aducem la biserică, la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a lega acest absolut.

După

cum vedem, Pavel a avut un Absolut la care a rămas toată viața lui, după ce s-a convertit. Acea era o viață centrată pe Hristos, o viață diferită de cea pe care o dusesese până atunci. De altfel, chiar el a spus: „*Viața pe care o trăiesc acum...*”, prin aceasta arătând că avea o viață diferită de cea de dinainte. Vedeți? A venit un moment când Pavel a trăit o experiență care l-a făcut să se hotărască. El fusese un om mare printre iudei, un mare teolog, dar nu era prea sigur pe ce se baza.

Într-o

zi, pe când se îndrepta spre Damasc, din cer a coborât o Lumină, un Stâlp de Foc. Fiind iudeu, Pavel știa că Lumina din Stâlpul de

Foc era Dumnezeu care-i scosese poporul din robia Egiptului. Ei urmaseră acel Stâlp de Foc, și pentru că era iudeu, Pavel L-a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?” El și-a dat seama că era Domnul, dar cu toate acestea a întrebat: „Cine ești?” Atunci din Stâlpul de Foc a răsunat un Glas care a spus: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.” (Fapte 9.5). Din momentul acela, Pavel a știut că IahVeh al Vechiului Testament era ISUS al Noului Testament. Acum avea ceva pe care să se sprijine, și astfel a putut scrie acea minunată epistolă către Evrei.

Dacă

în viața ta ai un absolut, atunci faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face, mai ales dacă viața te se învâрте în jurul lui Dumnezeu. O astfel de viață îi face pe oameni să facă lucruri ciudate, ieșite din comun. De ce este viața de creștin atât de stranie și de ciudată? Este așa pentru că acei oameni privesc spre Cuvântul lui Dumnezeu, care este aproape complet străin pentru lumea de astăzi. Acum oamenii au biserici, au organizații și religii în lumea întreagă, dar eu nu despre aceasta vorbesc, ci vorbesc despre un Absolut care să aibă legătură cu Hristos. Atunci devii o persoană cu adevărat ciudată și începi să faci lucruri bizare. Felul tău de gândire este cu totul altfel decât înainte, pentru că ai găsit Ceva în care ți-ai ancorat credința: pe Creatorul cerului și al pământului, al cărui Cuvânt dă viață, pe Dumnezeu care a făcut să existe lumea prin Cuvântul Său. Nimic nu este prea greu pentru El. În felul acesta devii tu însuși un creator, pentru că iei Cuvântul Lui, iar Cuvântul este un gând exprimat.

Pavel

a ajuns într-o postură în care nu avea nici un pic de experiență teologică, dar avea o mărturie personală pentru că-L întâlnise pe Dumnezeu, și știa că fusese chemat de El, așa că nimeni nu avea ce să-l învețe despre aceasta. El era absolut sigur că Dumnezeu era, în continuare, Dumnezeu. O, dacă lumea ar putea face același lucru astăzi, dacă acest grup adunat aici și-ar aminti că Dumnezeu este tot Dumnezeu și că El poate răspunde astăzi la fel ca întotdeauna, cu vindecare divină sau cu orice altceva! El este tot Dumnezeu. Dacă noi am putea să ne punem speranțele, și nu numai speranțele, ci nădejdea deplină în ceea ce spune El, fiind convinși că acesta este adevărul...

Oamenii

reacționează ciudat. Par să uite de partea negativă a lucrurilor, pentru că ei au găsit un Absolut care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Isus a spus: „*Cerul*

și pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece.” (Matei

24.35). Așadar, dacă avem o promisiune în Cuvânt, ea nu poate să

nu se împlinească. Este imposibil. Cred că acesta este scopul

adunărilor de rugăciune de aici. Oamenilor evlavioși din Houston

le pasă de viața umană. De aceea ne-am adunat aici: pentru a chema

o putere care este deasupra tuturor legilor și stăpânirilor

omenești, ceva care poate schimba inimile oamenilor așa cum a

schimbat-o pe a lui Faraon, în Egipt. El este Dumnezeu, de aceea

trebuie să încetăm să mai privim la partea negativă, și să ne

uităm doar la cea pozitivă.

Înainte

de a putea avea credință, trebuie să existe Ceva în care să ai

credință. Și în ce altceva îți poți ancora credința, decât

în Cuvântul Dumnezeului celui viu, Creatorul Atotputernic? În ce

lucru mai mare de atât ne putem pune nădejdea? Aceasta te face să

pari diferit și să te porți diferit. Așteptați ca Domnul să-Și

împlinească făgăduința! Atunci când apar necazuri, așa cum se

întâmplă acum, avem o Ancoră, Ceva care ne ține, Ceva de care

suntem legați. Este siguranța că suntem legați de Cuvântul lui Dumnezeu, la fel cum ancora este absolutul corăbiei în timp de furtună. Corabia poate ieși pe mare, în timp ce ancora se odihnește acolo, în față. Voi, oamenii din Houston, sunteți aproape de mare și vedeți cum vin vapoarele. Poate vă întrebați de ce fiecare dintre ele poartă acea ancoră atât de mare și grea. Vedeți voi, pe timp de furtună, când vijelia cutremură marea, vaporul poate fi trântit undeva pe mal, sfărâmat de stânci sau răsturnat, dacă ajunge în ape puțin adânci. Atunci scoate acea ancoră imensă și îi dă drumul în apa adâncă. Ea coboară până pe fundul mării, pe creasta vreunui munte nevăzut, și se fixează acolo. Din acel moment poate să urle furtuna oricât; vaporul are un absolut. Ancora este acolo undeva, legată strâns. Valurile se izbesc de vapor, dar el are un absolut de care este legat.

La fel se întâmplă cu un om când este legat de Hristos și de Cuvântul Lui, și Îl crede: are un Absolut, Ceva care îl ține.

Un absolut este la fel ca Steaua Polară atunci când te rătăcești. Când te-ai pierdut și încerci să găsești drumul înapoi, Steaua Polară este absolutul. Mai sunt și alte stele, dar ele își schimbă poziția odată cu mișcarea pământului. Cum se mișcă pământul, ele se îndepărtează. Știați că Luceafărul de dimineață și cel de seară sunt de fapt una și aceeași stea? Depinde de rotația pământului, când o vedem. Dar există o stea care nu-și schimbă poziția, și care se îndreaptă chiar spre centrul pământului. Este o stea în care te poți încrede. Dacă știi să găsești Steaua Polară, vei găsi drumul înapoi. Dar când un om s-a rătăcit și nu mai știe pe unde s-o ia...

Ei știu o Stea care înseamnă mai mult decât Steaua Polară. Dacă

ești legat de El și vezi prezența Lui, indiferent unde ești și cât de rău te-ai rătăcit, poți găsi drumul înapoi prin călăuza dată de El. Această Călăuză este Cuvântul Său. El este Calea spre ieșirea din toate necazurile, Calea spre pace, spre biruință. Această Stea, Domnul Isus, îți arată Calea care duce spre Viață. Dacă ești legat de acea Stea, Duhul Sfânt este Busola care arată întotdeauna spre Ea.

Busola

este magnetizată astfel încât să arate întotdeauna spre polul nord. Indiferent dacă ești în junglă sau într-o pădure deasă, dacă ești pe mare și este ceață groasă, busola va arăta spre Steaua Polară oricum ai întoarce-o. Când avem necazuri și ne încredem în Hristos, un lucru este sigur: Duhul Sfânt va indica spre Cuvânt, care ne va călăuzi spre Stea, și astfel vom primi toate lucrurile de care vom avea nevoie. El este Absolutul nostru. Pentru omul rătăcit prin sălbăticie, busola este obiectul care îl ghidează în așa fel încât să iasă la lumină. Când avem probleme, ne trebuie un singur lucru, care este la fel de sigur ca Steaua Polară. Câtă vreme rămâne la locul ei și continuă să se rotească, Steaua Polară nu-și va schimba niciodată poziția.

Câtă

vreme există veșnicia, Hristos rămâne Mântuitorul, Soluția la toate problemele și neînțelegerile, la toate încercările și la orice altceva. Fiind legați de El, noi nu ne agităm și nu ne frământăm ca restul lumii. Dacă zicem: „Vai, ce vom face în legătură cu lucrul acesta?” sau: „Cum ne vom descurca în situația cutare?” dovedim că nu suntem ancorați. Dar un om care și-a legat sufletul de Isus Hristos, se încrede în El, fiindcă știe că orice va cere de la Tatăl în Numele Lui, așa cum a spus Isus, i se va da. Asta-i tot. Este Aminul! Este Absolutul, Desăvârșirea. Când Isus a spus: „*Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da,*” (Ioan 16.23), acolo era desăvârșirea. „*Orice*

lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați primit, și-l veți avea.” (Marcu

11.24). Este cât se poate de clar. Asta-i tot. Înțelegeți? Dacă sunteți ancorați cu adevărat, credeți, și L-ați ales să fie Absolutul vostru, asta-i tot ce vă trebuie. El este Absolutul care ne eliberează de orice teamă. Nu mai există nici o teamă atunci când ești legat de Stânca veacurilor.

Marinarul

nu se teme de nimic, oricât de tare ar fi izbită corabia de valuri. El știe că atâta vreme cât ancora este bine legată pe fundul mării, corabia va rămâne în picioare. Nu se va izbi de stânci, nu va ajunge în ape mici și nu se va răsturna, deoarece este ancorată în absolutul din vârful aceluși munte. Când un om se poate ruga cu credință și își poate ancora sufletul în Cuvântul lui Dumnezeu, știind că cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui, nu, nu mai are nici o teamă. Poate să vină orice și să se spună orice, credința noastră este în Dumnezeu și numai în Dumnezeu. Pe El Îl credem.

Mai

demult era o femeie care stabilea ce se încadrează în codul bunelor maniere la servitul mesei. Cred că o chema Emily Post și era absolutul în privința bunelor maniere. Astfel, dacă Emily Post spunea că fasolea se mănâncă cu cuțitul, și cafeaua se soarbe din farfurioară, așa era. Oricât ar fi sunat de anapoda, acesta era absolutul în ce privește bunele maniere și toată lumea se supunea.

Indiferent

ce facem, noi trebuie să avem un absolut. Dacă vrem să obținem ceva, trebuie să ne stabilim un absolut.

A

fost o vreme când cuvântul lui Hitler era absolutul în Germania. Nu conta ce spunea altcineva, cuvântul lui era absolutul. Dacă el spunea: „Cutare trebuie să moară,” murea, iar dacă spunea să fie lăsat în viață, trăia. Dacă el spunea: „Mergem la război!” sau: „Nu intrăm în război,” orice ar fi zis, cuvântul lui era absolutul. Italia a avut și ea cândva un absolut: cuvântul dictatorului Mussolini. Se spune că odată, șoferul lui a venit cu un minut mai repede să-l ia, iar Mussolini l-a împușcat. De ce? El i-a spus: „Nu vreau să vii cu un minut mai devreme, ci vreau să vii exact la timp!” Vedeți, cuvântul lui era absolut, și Italia se supunea.

Faraon

a fost absolutul în Egipt, în timpul lui, dar vedeți voi, toate aceste decizii erau luate de oameni, și toate au dat greș. De ce? Pentru că nu erau în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu privitor la viața omului. Sper să țineți minte ceea ce vă voi spune. Dacă vrem să salvăm vieți umane, trebuie să acționăm conform Cuvântului și planului lui Dumnezeu privitor la viața umană. Poți afla despre aceasta din Cuvânt, dar trebuie să crezi ce vei găsi acolo.

Cu

câtva timp în urmă am mers în Egipt. Acolo trebuie să se sape vreo șapte metri în nisip până la locul unde Faraon stătea ca împărat al pământului. Priviți la Irod și la ceilalți împărați mari care i-au urmat. Împărățiile lor s-au destrămat, dar există o Împărăție care este mai mare decât toate, o Împărăție care este sus în ceruri, și care nu va trece. Acolo este un Împărat care, atunci când hotărăște ceva, indiferent despre ce este vorba, este un Absolut. Așa va fi întotdeauna, indiferent ce spun unii sau alții.

Curtea

Supremă este un absolut. Acolo se sfârșește orice proces. Poate uneori nu suntem de acord cu deciziile pe care le ia, așa cum nu am fost de acord cu Hitler și cu ceilalți, dar trebuie să avem acest absolut. Absolutul acestei națiuni în ceea ce privește procesele este Curtea Supremă. Tribunalele locale pot da și ele sentințe, dar Curtea Supremă domnește peste toate acestea. Este necesară. Ca națiune, noi trebuie să avem această instituție care să decidă, și orice națiune este legată de acest absolut al Curții Supreme. Așa este. Totul trebuie să aibă un absolut.

Știați

că și un simplu joc cu mingea trebuie să aibă un absolut? Cine este absolutul unui meci? Arbitrul. Dar dacă nu ar exista un arbitru? Vedeți, indiferent unde ai sta, și din ce poziție ai privi, dacă spui: „A fost gol,” iar arbitrul spune: „A fost ratare,” el are dreptate. A fost ratare. De ce? Pentru că indiferent ce spun cei de pe margine, dacă el spune că a fost ratare, rămâne ratare; el este arbitrul. Dacă nu ar fi arbitrii, ar fi atâta agitație și haos, încât jocul n-ar mai putea continua. Trebuie să existe un absolut ca să se poată desfășura meciul. Așa trebuie să fie.

Trebuie

să existe un absolut chiar și în trafic, și acesta este semaforul. Dar dacă nu ar mai fi semafoare? Sau dacă n-ar mai funcționa niciunul, dar mașinile ar continua să circule pe străzi? Cineva ar veni dintr-o parte, spunând: „Voi trece eu, pentru că am ajuns primul.” Altul ar veni, zicând: „Am întârziat la serviciu.” S-ar produce un blocaj. Dar semaforul este absolutul și el rezolvă problema. Dacă este verde, treci, iar dacă este roșu, stai pe loc. Dacă n-ar exista semafoare, am avea numai blocaje.

Același

lucru se întâmplă astăzi cu credința creștină. Avem prea multe blocaje în trafic; fiecare are absolutul lui, deși există un singur Absolut, iar acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. El stabilește totul, indiferent ce ar spune unul sau altul. Aproape că am ajuns într-o situație asemănătoare celei din zilele judecătorilor. Fiecare are absolutul lui, dar toate eșuează, la fel ca Faraonii și ceilalți. Dar Absolutul lui Dumnezeu este Cuvântul Lui. El Îl dă, și „cerurile și pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece.” Îmi place lucrul acesta.

Știu

că nu avem mult timp, dar haideți să privim doar la câțiva oameni care au ajuns în situații de criză, când moartea era aproape, la fel ca în seara aceasta, și s-au încrezut într-un Absolut. Să-i luăm pe rând.

Să

ne întoarcem la o întâmplare veche, care ne este cunoscută tuturor, din zilele când păcatul se răspândise atât de mult în lume, încât Domnul S-a săturat de lume, și a hotărât s-o distrugă. Atunci Dumnezeu i-a dat lui Noe un Absolut: Cuvântul Său. Acel Absolut era calea prin care se puteau salva oamenii. Noe știa că lumea urma să moară, dar el primise de la Dumnezeu un Absolut: Cuvântul Său, pentru a-și salva poporul de la moarte. Care era absolutul prin care oamenii se puteau salva în zilele lui Noe? Cuvântul lui Dumnezeu; acela era Absolutul, indiferent ce ar fi spus oamenii de știință sau altcineva. Ei spuneau: „Nu există apă acolo sus! Putem verifica orice cu aparatura noastră, și știm că nu este apă acolo. Cum spui tu că va ploua?” Dacă Dumnezeu a spus că va ploua, înseamnă că putea să pună acea apă în cer, ca să fie așa cum a spus. Noe și-a văzut de treabă liniștit și a pregătit o arcă pentru salvarea oamenilor. Ei primiseră un Absolut prin care puteau să fie salvați dacă urmau calea hotărâtă de Dumnezeu.

Uneori,

după ce am acceptat Absolutul... Spun aceasta pentru părinții acestor copii despre care voi vorbi peste câteva minute. După ce am acceptat Absolutul, suntem încercați ca să vadă dacă chiar credem. Așa lucrează Dumnezeu. El nu își poate schimba felul de lucru, deoarece Cuvântul Lui este El însuși: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi... Același ieri, azi și în veci.*” El este întotdeauna Dumnezeu.

Atunci

când El acționează într-o anumită situație și ia o anumită decizie, acea decizie rămâne neschimbată. El nu o poate schimba pentru că este infinit. Tu sau eu ne putem răzgândi pentru că suntem limitați și facem greșeli, dar Dumnezeu nu-și poate schimba hotărârea, pentru că El este nemărginit, iar hotărârile Lui sunt întotdeauna desăvârșite. El nu poate spune: „Am greșit în privința aceasta, așa că voi lua o altă hotărâre.” Dacă ar face așa ceva, aceasta ar arăta schimbare în Dumnezeu, când de fapt El nu Se poate schimba. Nici Cuvântul Lui nu Se poate schimba, ci este întotdeauna Același.

După

ce a acceptat Absolutul Lui, Dumnezeu l-a trecut pe Noe printr-o încercare. Astfel, Noe a intrat în corabie, iar Dumnezeu a închis ușa în urma lui. Fără îndoială că ei s-au gândit că a doua zi dimineața vor apărea nori de ploaie, tunete și fulgere, și va începe să plouă. Dar a doua zi, soarele a răsărit la fel de strălucitor ca întotdeauna. Îmi închipui că cei care erau la limita credinței au spus: „Să mergem și noi acolo. Poate bătrânul are dreptate și știința chiar se înșală în privința ploii. Poate chiar există ploaie acolo sus.” Dar țineți minte că n-a plouat și că a doua zi soarele a strălucit la fel. La fel s-a întâmplat și în a treia zi, în a patra, a cincea, a

șasea, până în a șaptea zi. Noe urcase în odaia de sus a arcei, ca să poată privi cerul. În dimineața celei de-a șaptea zile, după ce oamenii refuzaseră calea hotărâtă de Dumnezeu pentru salvarea vieților lor, a început să cadă ploaia și canalele s-au umplut. Arca a început să se ridice, purtându-i pe Noe și familia lui în siguranță, pentru că se încrezuseră în Cuvântul Domnului, în Absolutul Lui, în făgăduința Lui. Indiferent cât pare de rea și de disperată situația, crede în Absolutul lui Dumnezeu!

Moise

Încerca să salveze viețile acelor evrei sărmani, care erau aproape la fel de pierduți ca și copiii aceștia pe care încercăm să-i salvăm în seara aceasta. Ei erau sclavi și erau uciși la întâmplare, după toanele celor care îi păzeau.. Moise a simțit în inima lui că ceea ce se întâmpla nu era în voia lui Dumnezeu și a încercat mai întâi prin educație, prin propriile eforturi, dar a dat greș. Ba chiar a făcut el însuși rău, luând viața unui om. Atunci s-a dus în pustiu și a stat acolo patruzeci de ani. Și iată că într-o zi, pe când păzea turma de oi la marginea deșertului, a văzut o Lumină într-un rug, iar când s-a apropiat să vadă ce era acea Lumină, Glasul lui Dumnezeu i-a vorbit din acel Stâlp de Foc și i-a zis: „Moise, Moise...”

„Iată-mă,
Doamne!”

Și

Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt. Am văzut asuprirea poporului Meu, am auzit strigătele pe care le scot în adunările lor de rugăciune, și mi-am adus aminte de făgăduința pe care am făcut-o.”

Oh,
aceste cuvinte ar trebui să aprindă inima oricărui creștin aflat
în seara aceasta aici! „*Eu
sunt Domnul. Am făgăduit ceva.*” Cât
de biblic era acel Glas! Și a mai zis: „Moise, te trimit pe tine
să-i eliberezi.”

Așa
cum spuneam la început, când accepți Absolutul Domnului, începi
să crezi și să faci lucruri care pentru ceilalți oameni sunt
ridicole. Imaginați-vi-l pe Moise, un om care fugise dintre
egipteni, a doua zi după ce s-a întâlnit cu acest Absolut.
Cuvântul lui Dumnezeu îi vorbise și, dacă era Cuvântul, atunci
era și o făgăduință. Marele Dumnezeu al întregii creații Se
legitimase făcând o minune în prezența lui Moise și dovedise că
este El.

A
doua zi dimineața, Moise, acum în vârstă de optzeci de ani, chel,
cu mustățile și barba lungi până la piept, și-a luat soția și
copilașul, i-a suit pe un catâr și, cu vechiul toiag în mână, a
pornit spre Egipt, strigând cât putea de tare.

„Unde
ai plecat, Moise?”

„Mă
duc să cuceresc Egiptul.”

„Să-l
cucerești?” Un singur om a pornit să invadeze... Cum așa? Avea
un Absolut; avea ceva, stătea pe Cuvântul lui Dumnezeu. Era doar un

bătrân de optzeci de ani, cu un băț în mână. Atât avea. Era ca și cum un om se duce astăzi cu mâinile goale să cucerească Rusia. Dar Moise a cucerit țara pentru că avea Absolutul. El vorbise cu Dumnezeu, Îi auzise Glasul și, în final, a reușit să facă totul. De ce? Pentru că Absolutul a fost cu el în fiecare zi a vieții lui.

Nimeni

nu are voie să vină la amvon și să propovăduiască Evanghelia, fără ca el însuși să fi călcat pe acel pământ sfânt, în puterea supranaturală a lui Dumnezeu, așa cum nu o poate explica nici un necredincios sau ateu. Isus nu i-a lăsat pe ucenici să predice. Indiferent cât de bine Îl cunoșteau, a fost nevoie să meargă la Ierusalim și să aștepte acolo până când au fost umpluți cu putere de sus. Era necesar să treacă prin această experiență.

Moise

știa că este proroc și că a crescut pentru scopul acesta, dar nu se putea fără acel contact personal cu Absolutul, fără acel Ceva care să-l asigure că atunci când va merge în Egipt, va avea izbândă și va elibera poporul. După aceea, n-a mai fost același. El a pornit tocmai pentru că avea Absolutul, și a făcut exact cum îi poruncise Dumnezeu. Nu a simțit frică atunci când, după ce a aruncat toiagul la pământ și acesta s-a transformat în șarpe, imitatorii au venit cu vrăjitoriile lor și au făcut același lucru. Tot ce putea să facă era să aștepte și să vadă slava lui Dumnezeu. Și vedem că șarpele de la Dumnezeu i-a mâncat pe ceilalți șerpi. Așa se face. El era sigur că Dumnezeul care îi spusese ce să facă, putea interveni în acea situație dificilă.

N-am

putea rămâne și noi în seara aceasta pe Absolut, la fel ca tânărul acela care și-a predat inima lui Hristos, astfel încât

Domnul să facă imposibilul să devină posibil? El poate schimba inimile judecătorilor. De ce sărim atât de repede la alte lucruri? Să începem cu Dumnezeu. Arătați-i promisiunea, fiindcă, dacă Dumnezeu a promis ceva, Se va ține de Cuvânt. Nu uitați că motivul pentru care Moise a fost diferit tot timpul este că a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă i s-a dat o făgăduință cu legitimare.

Câți
am putea chema? Nu este timp.

Astăzi
mi-am notat câteva idei legate de cartea lui Daniel. El a fost condamnat la moarte pentru că a refuzat să se închine înaintea altui dumnezeu. Dar el s-a apropiat de adevărul Dumnezeu și a știut că El putea să aibă grijă de el. Cei trei copii ai lui Israel au fost aruncați într-un cuptor care a fost încălzit de șapte ori mai tare decât fusese încălzit vreodată. Dar ei credeau în Dumnezeu și au spus: *„Dumnezeul nostru Căruia Îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins.”* (Daniel 3.17). De ce credeau aceasta? Pentru că aveau un Absolut, aveau Cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu a putut să-i scape pe copiii lui Israel de la moarte, scoțându-i din cuptorul încins, cu cât mai mult îl poate elibera pe acest băiat iudeu care stă în acea celulă a morții? El este Același IaHVeH Dumnezeu dintotdeauna, și asemenea apostolului Pavel, noi știm că Același Dumnezeu este viu și astăzi, și este Același ieri, azi și în veci. Creștinii se pot încrede în faptul că brațul neschimbător al lui Dumnezeu poate răsturna situația. Rugăciunea schimbă lucrurile, iar noi aceasta vrem să facem.

Ce
putem spune despre Iosua? Cum putea el să treacă Iordanul? Se părea că Dumnezeu era un Comandant ciudat, fiindcă îi punea să treacă

Iordanul tocmai în luna aprilie, când apele erau umflate. Dar El i-a spus lui Iosua: „Ia chivotul și du-te mai departe.” Atât avea de făcut el, iar Domnul a trimis un vânt peste Iordan, și astfel apele s-au retras, iar poporul a trecut dincolo călcând pe pământ uscat. Nu-i de mirare că Iosua a spus: „*Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.*” (Iosua 24.15).

Am

putea vorbi și despre marele patriarh David, dar nu avem timp. Mai devreme a vorbit cineva, și am auzit de multe ori despre David și păcatul lui. Așa este, dar după ce a fost iertat, când urma să plece într-o luptă grea, și toată lumea era împotriva lui, în timp ce stătea transpirat sub acel copac, a auzit un vâjâit pe deasupra crengilor de dud, iar din clipa aceea lucrurile s-au schimbat. David s-a ridicat și a mers mai departe pentru că avea Absolutul și știa că Dumnezeu mergea înaintea lui.

N-am

putea să ne rugăm și noi cu atâta credință încât Dumnezeu să fie în acea comisie pentru eliberare condiționată? Sigur că putem, dar numai dacă ne ținem de acel Absolut.

Avraam

a chemat lucrurile care nu erau ca și cum ar fi fost, pentru că avea o promisiune desăvârșită din partea Domnului, care îi spusese că va avea un copil prin Sara. Deși el ajunsese la o sută de ani, iar Sara la nouăzeci de ani, el nu a privit cu necredință spre făgăduința Domnului, ci a fost puternic și L-a slăvit. Iar noi pretindem că suntem copiii lui Avraam. Din zilele lui Avraam încoace, Biblia ne dă o mulțime de mărturii, arătând că Dumnezeu își ține Cuvântul, și că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Nu există nici un alt Mijlocitor în afară de El, Cel care ne-a promis: „*Orice*

veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.” (Ioan 16.23). Noi ne considerăm copiii lui Avraam, ai celui care chema lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi, deoarece credea în Dumnezeu. Categorie. Iar eu îl cred din toată inima.

Cât

despre Pavel... Viața pentru Hristos era Absolutul lui; era legat de El. Hristos este Absolutul învierii, așa cum citim aici. Dumnezeu i-a jurat lui David că nu va lăsa sufletul Lui în Locuința morților. Orice conflict se încheiase printr-un jurământ, fiindcă El a jurat că nu îi va lăsa sufletul în iad, ci îl va ridica din nou. Așadar, pentru că a crezut în Dumnezeu, El a fost răstignit, a murit, a înviat și s-a ridicat la ceruri. El ne-a dat un exemplu despre cum să avem un Absolut. Dacă Hristos s-a bazat pe o singură făgăduință, noi cum am putea să nu stăm liniștiți, când avem mii de făgăduințe? Cu cât mai mult, știind că avem sângele lui Isus Hristos care ne curăță calea și îndepărtează orice păcat și necredință care ne desparte de El, și ne duce în prezența lui Dumnezeu, astfel încât putem vorbi cu El.

Într-adevăr,

trebuie să avem un Absolut. În încheiere îmi mai vine în minte un exemplu, și anume: George Washington. Când America era tânără, iar noi luptam pentru viața noastră, pentru viața acestei națiuni mărețe, George Washington era creștin, un om credincios. Am auzit că atunci când au ajuns în Valley Forge, numai o treime din soldații americani mai aveau încălțăminte în picioare. Era iarnă și era frig. Temperaturile erau negative, râul înghețase, iar englezii veneau din partea cealaltă, și viața micuței națiuni era în pericol. Ce a făcut el atunci? Fiind creștin, a ieșit noaptea, a îngenunchat în zăpadă și s-a rugat până când a fost ud până la brâu. A stat acolo până când a primit Absolutul, răspunsul de la Dumnezeu, făgăduința că Dumnezeu îi va da izbânda.

Astfel,

a doua zi, George Washington a înaintat ca și cum nu i-ar fi stat nimic în cale. A traversat ținutul Delaware, l-a trecut cu soldații săi, doar pe jumătate îmbrăcați și desculți. Nu s-a oprit nici atunci când trei gloanțe i-au străpuns vestonul De ce? Se încredea în Absolutul unei rugăciuni ascultate. Amin. La începuturile ei, națiunea noastră și -a pus temelia pe asemenea lucruri.

Dar

ce se întâmplă cu oamenii de astăzi care pretind că sunt creștini? De ce suntem tulburați într-un asemenea moment? Să nu ne tulburăm, ci să fim ca soldații aceia. Da, domnilor. El s-a rugat până când a primit un răspuns. După aceea, nu l-a interesat ce rău înghețat avea să treacă, câți soldați erau desculți, ce obstacole urmau să apară, putea să suporte totul pentru că Dumnezeu le spusese ceva. Nici gloanțele dușmane nu puteau să-l ucidă. Sigur că nu. De ce? Pentru că avusese o adunare de rugăciune și primise un răspuns.

Ce

frumos a fost în noaptea aceea când apostolul Petru era în închisoare, iar a doua zi urma să fie executat. Urma să primească pedeapsa capitală, fiind în aceeași situație ca acest tânăr iudeu. Dar ce a făcut el? Același lucru pe care încercăm să-l facem și noi aici, în Houston. Frații s-au adunat în rugăciune în casa lui Ioan, zis și Marcu. Și în timp ce se rugau, Îngerul Domnului s-a dus în închisoare, a deschis porțile și l-a scos afară pe Petru, care a venit direct la adunarea de rugăciune. Sigur că da. Cum s-a făcut aceasta? Prin rugăciunea unor creștini credincioși, care au crezut că Dumnezeu îl va scăpa pe fratele lor de pedeapsa capitală. Acei creștini au stat toată noaptea cu fețele la pământ, plângând și rugându-se.

L-am

auzit pe unul dintre predicatori spunând mai devreme, că o să plângă toată noaptea. Problema în ziua de astăzi este că oamenii renunță prea repede; obosec, adorm, abia reușesc să reziste unui serviciu de zece minute. Ceva nu este în regulă. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu trebuie să ne străduim. Trebuie să ne punem nădejtile, dorințele și tot ce este în noi, în dragostea lui Hristos. Amin. Dar am devenit atât de leneși! Nu ne mai pasă că lumea moare sub picioarele noastre. Așa este. Oamenii mor fără să-L cunoască pe Dumnezeu, iar nouă nu ne pasă. Ni se pare că faptul că aparținem bisericii face diferența.

Acum

câteva săptămâni am fost într-o biserică și am vorbit despre venirea lui Hristos, iar la sfârșit, cineva m-a așteptat și mi-a zis:

„Frate
Branham, tu îi sperii pe oameni de moarte.”

„De
ce aș face așa ceva?” l-am întrebat eu.

„Păi,
vorbești despre venirea lui Hristos. Eu nu vreau să aud despre aceasta pentru că am un băiețel de crescut și o fetiță la școală.”

„Dar
venirea lui Hristos este cel mai măreț lucru la care mă pot gândi.” Categorie.

Vedeți,

Biblia spune: „*Toți*

cei ce vor fi iubit venirea Lui...” Oh,

ziua când acest muritor bătrân va intra în nemurire, când acest cuib de boli va fi schimbat, într-o clipită de ochi, într-un trup de slavă ca al Lui! Aceasta ar trebui să fie dorința de căpătâi a bisericii. Orice bărbat sau femeie în clocot, ar trebui să iasă pe străzi și în orice loc, să predice și să încerce să salveze suflete. Așa este.

Mă

întreb dacă chiar suntem legați de un Absolut, așa cum susținem.

Privim noi spre Steaua spre care trebuie să privim? Dacă doar ne încredem în biserică și denomi-națiunea de care aparținem...

odată cu schimbarea lumii, se va schimba și ea, iar și iar, dar

există o Stea, există Ceva care nu Se schimbă niciodată, iar

acesta este Dumnezeu. Dumnezeu nu Se poate schimba; Cuvântul Lui,

Biblia, nu Se poate schimba. Dacă un om se naște din Duhul lui

Dumnezeu, și Îl are pe Hristos în el, va accepta fiecare

făgăduință cu „Amin.” Sigur că da. Așa este.

Sigur

că avem nevoie de adunări de rugăciune. Noi trebuie să fim

creștini și toți creștinii trebuie să folosească acest Absolut,

Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este temelia unui

creștin, și Isus a spus în Cuvântul Său: „*Dacă*

rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele,

cereți orice veți vrea, și vi se va da.” (Ioan

15.7). Gândiți-vă la lucrul acesta. Ce absolut mai mare decât

acesta ați putea avea? În ce v-ați putea încrede mai mult

de-atât? „*Dacă*

rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți

orice.”

Trebuie

să-L rugăm pe Domnul să lucreze la inima judecătorului sau a membrilor comisiei pentru eliberare condiționată, ca acel tânăr să iasă din celula morții. Dacă cerem acest lucru, cu credință, în cadrul acestor întâlniri, îl vom primi. Așa cred eu în Dumnezeu.

Eu

sunt în seara aceasta aici, prin credința pe care o am în Dumnezeu. De aceea am anulat întâlnirea din celălalt loc unde trebuia să merg, și am venit aici. Am câteva sute de mile de condus ca să ajung înapoi în Tucson, Arizona, deoarece am venit până aici ca să-mi unesc credința cu a voastră. Acolo, undeva, este un tânăr, un suflet aflat în necaz. Noi, creștinii, trebuie să ne trezim la realitate și la credința sinceră și adevărată.

Legați acea credință de Cuvântul lui Dumnezeu și invocați acea făgăduință. Da, domnilor. *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice...”*

Iar în altă parte, scrie: *„Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”* (Matei

18.20). Aici se referă la adunările de rugăciune.

Cred

că se poate discuta și cu procurorii, cu avocații, cu judecătorii, cu comisia de eliberare condiționată, cu oricine. Așa este. Frate, dacă nădejdea ta nu este legată de ceva mai înalt decât mintea firească a omului, vei fi extrem de dezamăgit, dar dacă îți poți pune nădejdea în ceva de care ești sigur, și dacă poți să stai și să te rogi până când Dumnezeu îți va răspunde, vei simți în inima ta, și vei ști că se întâmplă ceva. Eu am văzut morți înviind, ochii orbilor deschizându-se, urechile surzilor auzind din nou; am văzut situații în care cancerul și lepra cuprinseseră trupul, dar puterea marelui Dumnezeu a adus vindecarea,

pentru că oamenii aceia au avut credință, și nu s-au îndoit că Dumnezeu care a făcut o promisiune, poate s-o și împlinească. Aceasta este credința adevărată pe care a avut-o și Avraam.

Stați

pe loc și rugați-vă cu credință, spunând doar: „Doamne, scapă-l pe băiatul acela și adu-l acasă.” Ne-ar plăcea tuturor să fie așa. Haideți deci, să rămânem aici până când se întâmplă ceva. Când se întâmplă ceva, siguranța va cuprinde inimile acestei micuțe mulțimi care s-a adunat aici, iar credința și puterea lui Dumnezeu se vor revărsa peste noi. Dacă am putea să ne rugăm până când vom obține ceea ce ne dorim, până când Absolutul va coborî, același Stâlp de Foc care a fost fotografiat acum doisprezece ani aici, la Houston, de Ted Kapperman. El este în seara aceasta aici, la fel de măreț ca atunci, ca să-l elibereze pe băiatul acela, dacă vom avea credință, fiindcă El este Același ieri, azi și în veci. Cred lucrul acesta din toată inima mea, de aceea am venit aici să-mi înalț rugăciunea împreună cu voi, ca Dumnezeu să cruțe viața acelor copii. Dacă ați putea să vă rugați până primiți un răspuns, până primiți o asigurare așa cum a primit Washington, cei din casa lui Ioan Marcu, Daniel, Moise... Rugați-vă până primiți Absolutul în care să vă puteți ancora. „Pe acest Absolut Îmi voi zidi Biserica,” și nici vreun tribunal din lume n-o va birui. Așa este.

Dumnezeul

care a putut să ia un bărbat ca Pavel, și să-l transforme dintr-un evreu cu nas coroiat, nervos și hotărât să-i condamne pe toți creștinii la moarte, într-un creștin iubitor, este în seara aceasta aici și poate schimba într-o clipă Legea în har, dacă aceasta este voia Lui. Aleluia. Oricum veți spune că sunt un holly-roller, așa că pot să încep să mă port de pe acum ca atare. Eu cred în Dumnezeul acela. Amin.

În

Marcu 11.22-23, El spune despre rugăciune: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

Când te cuprinde acel Absolut, ești uns cu Duhul Sfânt care vine și care este mai presus de puterea de înțelegere a științei.

Înainte să existe un atom sau o moleculă, a existat Ce care a creat totul prin Cuvântul Său. Când sufletul tău este ancorat în El, nu Îl mai poate opri nimic. Așa este. „...dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

Dacă nici acesta nu este un Absolut de care să te ții... dar este, chiar este un Absolut.

După

cum am văzut, orice națiune, orice viață, oriunde ar fi, are un Absolut. Dacă vrei să obții ceva, trebuie să ai un Absolut. Noi îl admirăm pe acest avocat, pe toți acești pastori și pe cei care au venit din California și au adus un mesaj minunat. La fel și pe fratele care a strâns bani pentru a o ajuta pe femeia aceea sărmană să-și elibereze copiii. Noi apreciem și susținem aceste lucruri.

În

încheierea acestei întâlniri, aș vrea să știți, prieteni, că dincolo de toate aceste lucruri este Ceva. Această adunare de rugăciune, în care venim înaintea Domnului, a Aceluiași IaHVeH Dumnezeu care dă eliberarea, trebuie s-o legăm de un Absolut. El este Dumnezeu în aceeași măsură ca atunci. Aleluia! Credeți aceasta? Atunci, să ne ridicăm în picioare și să rămânem în picioare până când vom primi un Absolut Ridicați mâinile spre Domnul și rugați-vă până când primiți un răspuns, până când

Absolutul vă va cuprinde inimile.

Doamne

Dumnezeule, trimite Duhul Tău cel Sfânt ca să-i elibereze pe copiii aceia, fiindcă stau în umbra morții. Urmează să se întâmple ceva, Doamne, și ne rugăm ca aceste întâlniri să ne înflăcăreze. Eu cred în Tine, Doamne, nădăjduiesc și cred că îi vei elibera pe tinerii aceia. Te rugăm, Dumnezeule Atotputernic. Noi, biserica Ta, Îți cerem aceasta prin Isus Hristos. Amin.

-

Amin -